

EDITIE 2023-2024

VRAGEN ONLINE VOORRONDE

OPLOSSINGEN

Alle rechten voorbehouden aan vzw PlusNederlands. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende. De inhoud uit deze publicatie mag wel worden gebruikt in lesverband.

VRAAG 1 – Het meisje die daar loopt???

	NEDERLANDS	FRANS	NIET VAN TOEPASSING
Het getal (enkelvoud/meervoud) van het antecedent	x		
Of het antecedent een levend wezen is of niet			x
De functie van het betreffende voornaamwoord in de bijzin		x	
Het grammaticale geslacht van het antecedent	x		

In het Nederlands wordt de vorm van het betreffende voornaamwoord dus zowel bepaald door het grammaticale geslacht als door het getal van het antecedent. Een onzijdig antecedent wordt in het enkelvoud gevolgd door 'dat', vandaar 'het kind dat zijn eerste boek leest'. Is het antecedent echter een de-woord, dan wordt het 'die': 'de vrouw die ik zag', 'de tafel die daar staat', 'de stoel die je van je grootmoeder kreeg'. Bij een meervoudig antecedent is 'die' de enige optie: 'de kinderen die hun eerste boek lezen', 'de stoelen die je van je grootmoeder kreeg'.

In het Frans speelt het antecedent echter helemaal geen rol bij de keuze van het betreffende voornaamwoord. Wat wel van belang is, is de functie die dat antecedent heeft in de bijzin: In 'le livre qui se trouve sur la table' (het boek dat zich op tafel bevindt) is 'qui' het onderwerp van de bijzin. Als het betreffende voornaamwoord echter het lijdend voorwerp wordt van de bijzin, dan is 'qui' geen optie meer. Franstaligen gebruiken in dat geval steevast 'que', wat ook de aard van het antecedent mag zijn (vrouwelijk of mannelijk, enkelvoud of meervoud, dat helemaal niks uit): 'le livre que j'ai lu' (het boek dat ik gelezen heb), 'les livres que j'ai lus' (de boeken die ik gelezen heb), 'la femme que j'ai vue' (de vrouw die ik gezien heb).

VRAAG 2 – Narratologie

Alleen in romanfragment 3 is een heterodiëgetische verteller aan het woord.

Een heterodiëgetische verteller is niet betrokken bij het verhaal dat hij of zij vertelt. Dat wil zeggen dat hij of zij niet in dialoog treedt met de personages in het verhaal. In fragmenten 1 en 4 doet de verteller dat wél. In fragment 2 komen we te weten dat de verteller vroeger speelde met Oeroeg. Zij maken dus deel uit van dezelfde verhaalwereld. Alleen bij fragment 3 is dat niet het geval.

Om op te sporen of we te maken hebben met een homo- of heterodiëgetische verteller, is het niet voldoende om na te gaan of het woord 'ik' voorkomt in de tekst. Dat kunnen we illustreren aan de hand van een voorbeeld dat niet in de vraag zat:

'Op een dag ging een heer, die ik voor het gemak maar Steyn zal noemen, met zijn hond wandelen, terwijl zijn vrouw wat zat te soezen in de kamer. De diepe basstem

van Steyn klomk in de vestibule. Zij schrok op van zijn tem, want ze is erg gevoelig voor geluiden. O, die stem van Steyn!' (ontleend aan Mieke Bal)

De verteller verwijst hier met 'ik' naar zichzelf, maar is geen onderdeel van de verhaalwereld (namelijk de gebeurtenissen tussen Steyn en zijn vrouw). Hij is dus heterodiëgetisch. Het is kortom fout om homodiëgetische vertellers gelijk te stellen aan 'ik-vertellers'. Beide concepten komen bovendien uit verschillende verhaaltheoretische tradities: begrippen als 'ik-verteller', 'personele verteller' en 'auctoriële verteller' komen uit de Duitse point of view-traditie; 'heterodiëgetisch' en 'homodiëgetisch' zijn geïntroduceerd door de Franse Gérard Genette. Bal (1980) en Herman & Vervaeck (2001) zetten uiteen waarom de Franstalige traditie te verkiezen valt boven de Duitse traditie, die in het onderwijs niettemin wijdverspreid blijft.

VRAAG 3 – Kaaps-Hollands

VRAAG 1: help – zoek

Voor deze vraag moet je op zoek naar twee persoonsvormen die (wat betreft hun morfologie of woordbouw) eruit zien alsof ze de stam van het werkwoord zijn. De eerste die je tegenkomt is 'help'. Je verwacht hier op basis van het Nederlands de vorm stam plus -t ('helpt'). In het volgende zinsdeel 'hy zoek my op' zou het Nederlands 'hij zoekt' schrijven. In beide gevallen is dus sprake van een vereenvoudiging ten opzichte van het Nederlands.

VRAAG 2: de spoor

Voor deze vraag moet je op zoek naar een lidwoord dat je op basis van het Nederlands niet verwacht. Twee keer vind je in de tekst het zelfstandig naamwoord 'spoor', met 'de' als lidwoord. Het Nederlands gebruikt 'het spoor', het Afrikaans zou 'die spoor' gaan gebruiken. 'De' is blijkbaar een tussenvorm in het Kaaps-Hollands.

VRAAG 3: patgeeve

Het woord 'klipheuvell' in de tekst duidt op een heuvell van klippen (stenen), een woord dat we in het Nederlands wel begrijpen, maar niet als vaste samenstelling in de standaardtaal gebruiken. Blijkbaar is dit in het Afrikaans wel een zinvolle samenstelling (en inderdaad: in het Zuid-Afrikaanse landschap vind je veelvuldig heuvels van losse stenen). Voor de vraag moet je op zoek naar nog zo'n samenstelling. 'Patgeeve' voldoet daar het meest aan. 'Pat' herkennen we als 'pad' of 'weg', 'geeve' als 'geven'. Blijkbaar is dit een (figuurlijke) manier om te zeggen 'weggaan, de benen nemen'.

VRAAG 4 – Emblematiek

Daniël Heinsius – *Quaeris quid sit Amor?*

a - 4 - II

Het beeld van de geënte boom komt vaak voor in de zeventiende-eeuwse emblematiek. Vaak verbeeldt het de verhouding tussen vader en dochter of tussen twee echtgenoten. Zo is dat ook hier het geval: de vader – als oude stam – moet zijn dochter – als het ware een van zijn takjes – toestaan om haar vleugels te spreiden en zelf een huwelijk aan te gaan (al dan niet dankzij zijn bemiddeling). Dat

wordt gesymboliseerd door het takje dat geënt wordt op de jonge, nieuwe stam, symbool voor haar echtgenoot. Cupido, symbool voor de liefde, staat dan ook afgebeeld op de *pictura* tijdens het enten. Dankzij deze verbinding kan de boom vruchten gaan dragen, wat symbool staat voor het echtpaar dat kinderen kan krijgen. Het motto *De twee zijn een* kan dan ook makkelijk verbonden worden aan deze *pictura*.

Roemer Visscher – *Sinnepoppen*

c - 3 - IV

Het beeld van de schildpad die zijn huisje met zich meedraagt is alom bekend. In *pictura c* komt deze schildpad aan bod: het dier blijft daadwerkelijk liever gezellig thuis, ondanks de uitnodiging van Jupiter. Dat verbindt meteen het *motto* eraan: 't *huys best*. Dat *motto* kan op zijn beurt ook verbonden worden aan de *pictura*: de schildpad die centraal staat heeft immers altijd zijn eigen huis bij.

P.C. Hooft – *Emblemata Amatoria*

d - 2 - I

Op *pictura d* zie je Cupido op de voorgrond. Hij plukt een roos, die net zoals hijzelf symbool staat voor de liefde, maar ook voor de schoonheid en de vergankelijkheid. Daarnaast, op het landweggetje, staan drie welgeklede figuren: een vrouw en twee mannen. De vrouw luistert aandachtig naar de man die voor haar staat, terwijl de man met zijn handgebaren duidelijk lijkt te maken dat ook hij graag wat aandacht van haar zou krijgen. Het lijkt dus om twee mannen te gaan, die de hand van dezelfde vrouw willen winnen. Dat kun je verbinden aan *subscriptio I*, waar de achterste man aan het woord is en zich afvraagt waarom de dame in kwestie voor een andere man kiest: net zoals twee mooie rozen, wordt er slechts één geplukt door Cupido. Daar komt meteen ook het *motto* in de kijker: waarom wordt het ene boven het andere geacht?

Jacob Cats – *Sinne- en minnebeelden*

b - 1 - III

In *subscriptio III* lees je over een naald en een draad. Een minnaar vergelijkt naaien met je liefde verklaren: eerst maak je een 'wonde' met je naald in de stof, om die nadien te herstellen en zelfs sterker te maken. Zo gaat het ook met de liefde: de minnaar vraagt aan zijn geliefde, die hem volgens de *subscriptio* gekwetst of zelfs afgewezen zou hebben, om hem te troosten en hem haar liefde te geven. Dat kun je verbinden met de *pictura* waarop Cupido, symbool voor de liefde, afgebeeld wordt naast een vrouw die aan het naaien is. Het *motto* kun je er vervolgens ook aan linken: de 'wonde' die zowel de liefde als de naald achterlaat, komt opnieuw aan bod.

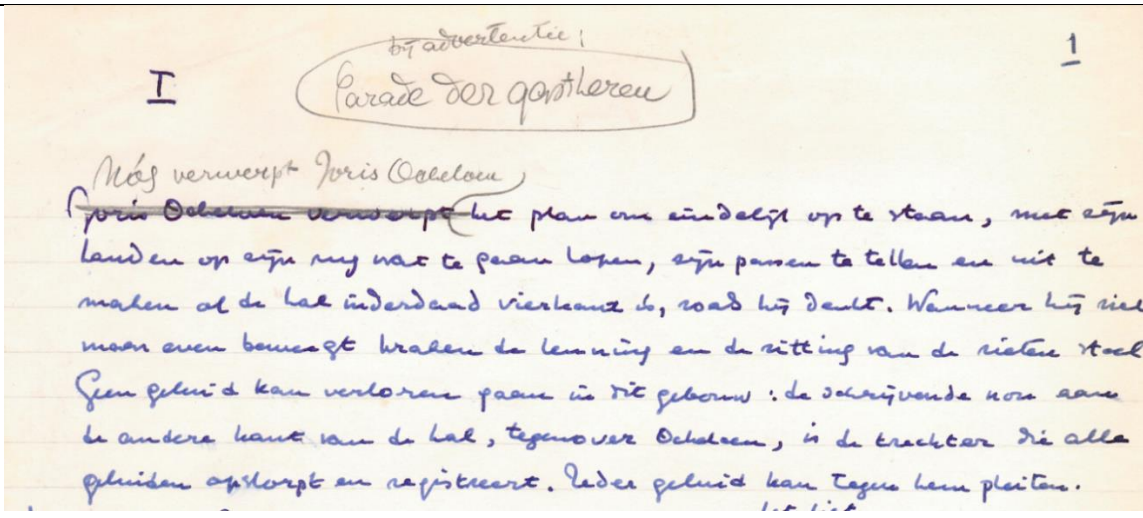
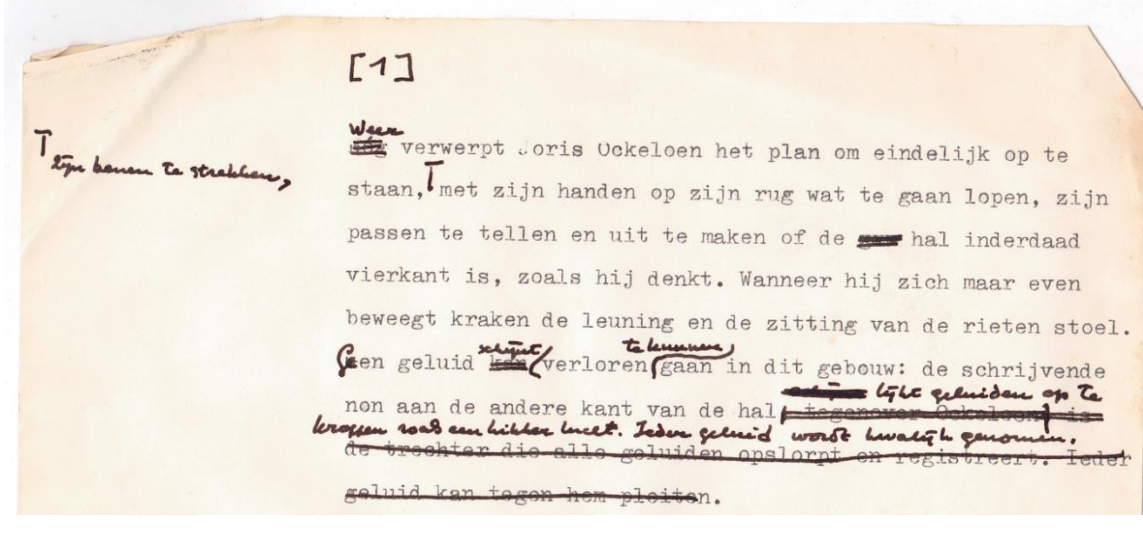
VRAAG 5 – Uitbranders en bazen

1. ANTWOORD 1: kan → kun
2. ANTWOORD 3: Meewerkend voorwerp

De dubbelzinnigheid is te vinden bij *mijn baas* en *je*. Beide naamwoordelijke groepen kunnen immers het onderwerp van de zin vormen. Je kan deze dubbelzinnigheid opheffen door de *a* in *kan* te vervangen door een *u*. *Kun* is immers ondubbelzinnig een tweede persoon enkelvoud, zodat enkel de interpretatie mogelijk is waar *je* het onderwerp is. *Mijn baas* is dan het meewerkend voorwerp, en *een uitbrander* het lijdend voorwerp. Een andere optie is de *e* van *je* te vervangen door *ij* of *ou*, maar dan gaat het telkens om twee letters.

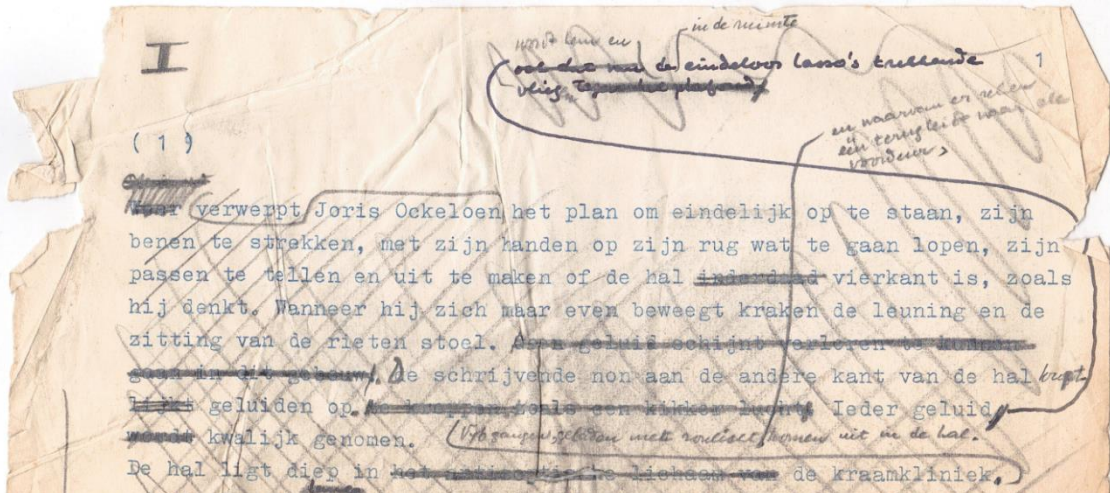
VRAAG 6 - Tekstgenese

Volgorde: 1 - 5 - 7 - 3 - 4 - 6 - 2 - 8

1	 <p>by advertentie: <u>Parade der gastheren</u></p> <p><u>I</u></p> <p>Joris Ockeloen verwerpt <i>Nóg verwerpt Joris Ockeloen</i> het plan om eindelijk op te staan, met zijn handen op zijn rug wat te gaan lopen, zijn passen te tellen en uit te maken of de hal inderdaad vierkant is, zoals hij denkt. Wanneer hij zich maar even beweegt kraken de leuning en de zitting van de rieten stoel. Geen geluid kan verloren gaan in dit gebouw: de schrijvende non aan de andere kant van de hal, tegenover Ockeloen, in de trechter die alle geluiden opslorpt en registreert. Ieder geluid kan tegen hem pleiten.</p> <p>Om de volgorde van de manuscripten (documenten die met de hand geschreven zijn) en typoscripten (documenten die gemaakt zijn met een tikmachine) te kunnen bepalen, moet je kijken naar de correcties die de auteur aanbrengt. Op het eerste manuscript worden de woorden 'Joris Ockeloen verwerpt' in potlood vervangen door 'Nóg verwerpt Joris Ockeloen'.</p>
5	 <p>[1]</p> <p><u>T</u> zijn handen te strakken, <i>zijn handen te strakken,</i></p> <p>Waar <i>Waar</i> verwerpt Joris Ockeloen het plan om eindelijk op te staan, <u>T</u> met zijn handen op zijn rug wat te gaan lopen, zijn passen te tellen en uit te maken of de hal hal inderdaad vierkant is, zoals hij denkt. Wanneer hij zich maar even beweegt kraken de leuning en de zitting van de rieten stoel. Geen geluid <i>Geen geluid</i> kan verloren <i>schijnt</i> gaan in dit gebouw: <i>te kunnen</i> de schrijvende non aan de andere kant van de hal, <i>tegenover Ockeloen,</i> in de trechter die alle geluiden opslorpt en registreert. <i>in de trechter die alle geluiden opslorpt en registreert.</i> Ieder geluid kan tegen hem pleiten. <i>Ieder geluid kan tegen hem pleiten.</i></p>

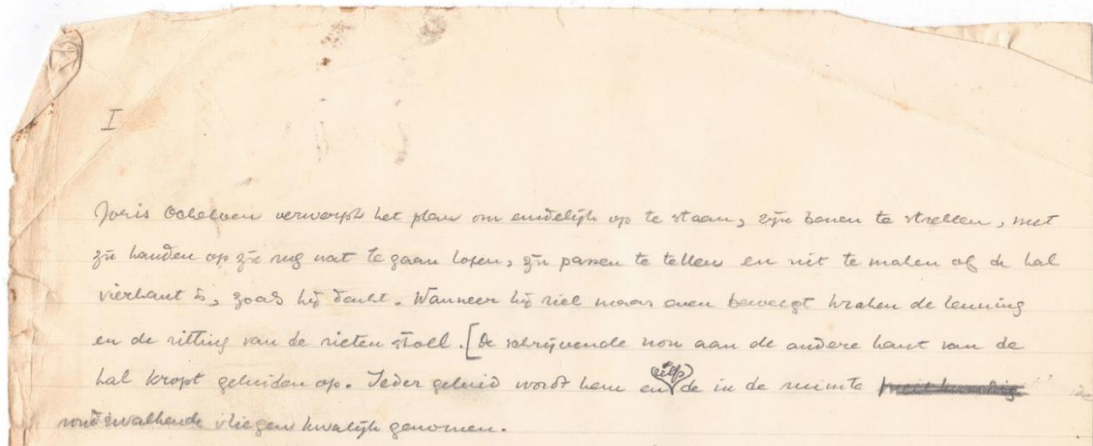
In het typoscript van deze versie is de potloodcorrectie van afbeelding 1 opgenomen. Wanneer het typoscript klaar is, bewerkt Brouwers het met zwarte inkt: hij wijzigt de beginzin in 'Weer verwerpt Joris Ockeloen', en voegt een bijzin toe: 'zijn benen te strekken'.

7

De inktcorrecties van afbeelding 5 zijn terug te vinden in het blauwe typoscript van afbeelding 7, maar Brouwers lijkt nog niet tevreden, want hij gaat opnieuw aan de slag, dit keer met potlood. De formulering van de eerste zin verandert opnieuw ('Joris Ockeloen verwerpt') en verderop schrapt Brouwers een aantal woorden.

3

Doorgaans werkt een auteur van manuscript naar typoscript, waarna er gewoonlijk een drukproef wordt gemaakt. Het bijzondere aan de ontstaansgeschiedenis van *Joris Ockeloen en het wachten* is dat Jeroen Brouwers in de vierde versie opnieuw met de hand alles begint te herwerken: op het typoscript volgt weer een manuscript, en dat is ongebruikelijk.

Zo kon je dat zien: de woorden en zinnen die werden geschrapt in het blauwe typoscript van afbeelding 7 zijn verdwenen in het potloodhandschrift van afbeelding 3.

4

Hoofdstuk een (1)

[1] Wat moet vader doen zodra het kindje er is?

Joris Ockeloen verwerpt het plan om eindelijk op te staan, zijn benen te strekken, met zijn handen op zijn rug wat te gaan lopen en uit te maken of de hal inderdaad vierkant is, zoals hij denkt. Wanneer hij zich maar even beweegt kraken de leuning en de zitting van de rieten stoel ^{die hem uren geleden is aangewezen en die hij sindsdien niet heeft durven verlaten.} van de hal zit daar speciaal om zich over geluiden op te winden. Ieder geluid wordt hem kwalijk genomen.

In het daaropvolgende handschrift voegt Brouwers opnieuw zinnen toe: voor het eerst krijgt het hoofdstuk een titel ('Wat moet vader doen zodra het kindje er is?') en de beschrijving van de rieten stoel wordt uitgebreid ('die hem uren geleden is aangewezen en die hij sindsdien niet heeft durven verlaten').

6

Joris Ockeloen
en logaal

I
~~HOOFDSTUK EEN~~

1. Wat moet vader doen zodra het kindje er is?

1.
Joris Ockeloen verwerpt het plan om eindelijk op te staan, zijn benen te strekken, met zijn handen op zijn rug wat te gaan lopen en uit te maken of de hal inderdaad vierkant is, zoals hij denkt. Wanneer hij zich maar even beweegt kraken de leuning en de zitting van de rieten stoel die hem uren geleden is aangewezen en die hij sindsdien niet heeft durven verlaten. Ieder geluid wordt hem kwalijk genomen. De schrijvende non aan de andere kant van de hal zit daar speciaal om zich over geluiden op te winden.

Vervolgens gaat Brouwers weer aan de tikmachine zitten: de titel en de beschrijving van de rieten stoel worden overgenomen in het typoscript, maar daarna kort hij de titel met potlood in tot 'Wat moet vader doen...'

2

WAT MOET VADER DOEN...

JORIS OCKELOEN verwerpt het plan om eindelijk op te staan, zijn benen te strekken, met zijn handen op zijn rug wat te gaan lopen, en uit te maken of de hal inderdaad vierkant is, zoals hij denkt. Wanneer hij zich maar even beweegt kraken de leuning en de zitting van de rieten stoel die hem uren geleden is aangewezen en die hij sindsdien niet heeft durven verlaten. Ieder geluid wordt hem kwalijk genomen. De schrijvende non aan de andere kant van de hal zit daar speciaal om zich over geluiden op te winden.

*Zijn passen te tellen,
rug- en armleuning(en)*

Dit is de eerste druk van het boek. Daarin vind je de ingekorte hoofdstuktitel ('Wat moet vader doen...') terug.

Brouwers was nog niet helemaal tevreden, en voegt nog enkele correcties toe die zouden worden opgenomen in de tweede druk.

8

Wat moet vader doen ...

Joris Ockeloen verwerpt het plan om eindelijk op te staan, zijn benen te strekken, met zijn handen op zijn rug wat te gaan lopen, zijn passen te tellen, en uit te maken of de hal inderdaad vierkant is, zoals hij denkt. Wanneer hij zich maar even beweegt kraken de rug- en armleuning(en) en de zitting van de rieten stoel die hem uren geleden is aangewezen en die hij sindsdien niet heeft durven verlaten. Ieder geluid wordt hem kwalijk genomen. De schrijvende non aan de andere kant van de hal zit daar speciaal om zich over geluiden op te winden.

De correcties uit afbeelding 2 zijn in de tweede druk terug te vinden.

VRAAG 7 – Lexical gaps

ANTWOORD 7: kaatsbellen

Dit woord voldoet het meest aan de drie genoemde criteria van overlevingskans. Het is een werkwoord (criterium 2), het bestaat uit maar drie lettergrepen terwijl de andere werkwoorden uit vier of vijf lettergrepen bestaan (criterium 1) en het woord lijkt niet door slechts één bepaalde bevolkingsgroep gebruikt te worden (criterium 3).

VRAAG 8 – De Oostakkerse gedichten

1. doornaveld/navel

Het enige woord in de eerste strofe dat naast 'baren' direct met de geboorte in verband kan worden gebracht is 'doornaveld'. De 'navel' is het litteken dat achterblijft na het doorknippen van de navelstreng onmiddellijk na de geboorte ('navel' wordt ook goedgekeurd als antwoord).

2. Sterrebeelden

Een sterrenbeeld (Claus schrijft 'sterrebeeld' zonder n) is een constellatie van sterren aan de hemel die een bepaalde figuur vormen. In de astrologie worden 12 sterrenbeelden onderscheiden die overeenkomen met een bepaalde periode van de jaarcyclus. Volgens deze benadering wordt ieder mens dus geboren in het teken van een bepaald sterrenbeeld (wie tussen 21 maart en 20 april wordt geboren is bijvoorbeeld een ram). Aan de hand van je geboorteperiode worden, nog volgens astrologische principes, horoscopen verzonnen.

3. schuimbekkende/schuim

Het andere woord uit het gedicht dat je met het 'sneeuwen' van de zee kunt verbinden is 'schuimbekkend' ('schuim' wordt ook goedgekeurd).

4. schorre – sneeuwende | zeilende zee

De allitererende woorden uit de eerste regel zijn: schorre-sneeuwen en zeilen-zee.

5. het geluid van de zee

De alliteraties in de eerste regel (herhaling van de s/sch- en z-klanken) verwijzen naar het ruisen van de golven.

VRAAG 9 – De zin van zinsontleding

ANTWOORD 2. Er staat meer dan een zinsdeel voor de pv en dat kan niet.

In Nederlandse zinnen moet het onderwerp niet voorop staan (antwoordoptie 1). Dat merk je al als je deze zin en de zin die eraan voorafgaat, analyseert. In geen van beide zinnen staat het onderwerp (telkens onderstreept) voorop.

De vorige zin toont bovendien dat er meer dan drie woorden voor de pv ('staat') kunnen staan. Antwoordoptie 4 houdt dus ook geen steek.

Optie 3 is moeilijk werkbaar, maar komt al wat in de buurt: 'De baby van de buren is uit zijn bedje gevallen' klinkt prima, ook al is het ongetwijfeld geen fijne gebeurtenis. 'De baby uit zijn bedje is bij de buren gevallen' is niet oké. Dat heeft wel degelijk te maken met de inhoudelijke samenhang, maar we moeten naar een meer abstract grammaticaal niveau om het netjes dicht te timmeren: het gaat er niet zozeer of niet alleen om of zinsdelen inhoudelijk bij elkaar passen ('met veel overtuiging aan een talenopleiding beginnen' klinkt prima, dus 'met veel overtuiging' en 'aan een talenopleiding' kunnen best wel samen). Wat wel speelt, is dat de meeste mededelende hoofdzinnen in het Nederlands slechts één zinsdeel voor de pv toelaten. Vandaar dat zinnen 1, 3, 5 en 7 geen problemen opleveren. In zin 2 loopt het echter fout, want nu staan twee zinsdelen voorop. Dat geldt ook voor zin 6, en voor de net genoemde zin met 'de baby uit zijn bedje' ('de baby' is een zinsdeel, en 'uit zijn bedje' is dat eveneens). In zin 4 hebben we het helemaal bont gemaakt door drie zinsdelen voor de pv te plaatsen.

Zijn er dan geen uitzonderingen op deze 'eenzinsdeelsregel'? Toch wel! [Hier](#) ontdek je daar meer over. Dat neemt echter niet weg dat hij wel degelijk verklaart waarom het bij bepaalde van de bovenvermelde zinnen fout loopt.

VRAAG 10 – Emoties in Middelnederlandse ridderverhalen

ANTWOORD 10.1a: 1. Verdriet

ANTWOORD 10.1b: rouwe-wene

Dit is een vertaling van het fragment naar hedendaags Nederlands: 'Het meisje, dat tot dan toe nog nooit [zelden] aan een jachtpartij had deelgenomen, was helemaal niet blij. Ze doolde huilend en moederziel alleen door het bos, en wist niet welke kant ze op moest. Ze had er geen plezier in want ze begreep wel dat ze verdwaald was, daar in dat bos, te midden van al die angstaanjagende wilde beesten.' (vertaling: Ingrid Biesheuvel 2021, 18-19)

ANTWOORD 10.2a: 3. Vreugde → nieuwsgierigheid → angst

ANTWOORD 10.2b: verblijt

In vertaling klinkt dit fragment zo: 'Maar de koopman en het meisje vrolijkten enigszins op bij de aanblik van de kapel. Er zou daar toch wel iemand zijn die hun de weg kon wijzen uit het bos, die hun kon vertellen hoe ze thuis konden komen? Binnen in de kapel zagen ze een helder licht branden. Nieuwsgierig naar waar dat licht vandaan kwam, gingen ze naar binnen. Er stonden kaarsen in grote kandelaars, naast een baar met daarop de lichamen van twee doden. Zodra ze dat zagen, werden ze doodsbang, want behalve die twee doden was er niemand te zien.' (vertaling: Ingrid Biesheuvel 2021, 22)

ANTWOORD 10.3: 3. Seksuele opwindning

Dit is de vertaling: "Bij God, wees toch welkom, edele vrouwe," antwoordde de ridder, "kom naast me liggen, ik ben heel blij dat u gekomen bent!" Hij trok haar naast zich in bed en kuste haar op de mond. "Bij God, schone jonkvrouw, altijd en overal zult u aan mij een trouwe vriend hebben. Dat hebt u aan mij wel verdiend." Hij trok haar nog dichter naar zich

toe en toen maakte de onbevreesde ridder het mooie meisje tot de zijne. Inderdaad, dat was een mooie beloning voor zijn hulp.' (vertaling: Ingrid Biesheuvel 2021, 119).

Ingrid Biesheuvel (vert.): *Roman van Heinric en Margriete van Limborch*, Athenaeum-Polak & Van Genneep, Amsterdam 2021, 484 p.

VRAAG 11 – Nederlandstalige literatuur in de wereld

ANTWOORD 1

Het is er deze onderzoekers met name om te doen af te stappen van het idee dat de productie van Nederlandstalige literatuur (het schrijven, drukken en verspreiden) vanuit een centrum gebeurt, met name Nederland en Vlaanderen.

Waar een centrum is, is namelijk ook altijd een periferie: een omgeving rond dat centrum die al snel minder waard wordt gevonden en die afhankelijk wordt gemaakt van het centrum. Dat centrum verwordt immers al snel tot de norm van wat 'goed' is en geniet een grotere bekendheid door die centrale positie. Wat zich in de periferie bevindt, is vaak minder bekend bij mensen. Als je decentraliseert, en dus niet meer denkt in een centrum, wordt dat probleem opgeheven.

Globaliseren doet dat ook, maar dan maak je van het globale de norm.

Dekoloniseren stelt de voormalige indeling in kolonies centraal en handhaaft die daarmee, hoezeer dat eigenlijk niet de bedoeling is van dekoloniseren.

Contextualiseren maakt de context van literatuur het vertrekpunt, en ook dat is niet wat de onderzoekers uit deze vraag willen.

VRAAG 12 – Metaforen in de politiek

VRAAG 1: ANTWOORD 1

VRAAG 2: Etenswaar die je in de ijskast zet, bewaar je om later alsnog te gebruiken. De ideeën worden dus niet definitief verwijderd uit het PVV-partijprogramma, zoals partijen die mogelijk willen samenwerken wel zouden willen. Als Wilders zijn ideeën bij het radioactief afval zou zetten, zouden ze wel verdwijnen. ('radio-actief' geeft ook nog een associatie met gevaarlijk)